

Куда Київ-47
Проект Геремон,
50.

Кому редакції
Сільських Вістей

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

317430 Кіровоградська обл
Мала Виска,
вул. Чорнітін мовтис №6
Колоніальний націс
Юсгородська

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Добрий день дорогий редактор
газети "Сільські Вогні".

Газету "Сільські Вогні" перефразую вше декілька
років. Не чула мисли, але мабуть треба
написати і мені, бо цікавлюся керемати - 33, рік.
Я часто читаю всі замітки про голод - 33 рік
а в моїй пам'яті п'ять та картина, на якій
було село.

Я народився в селі Батюки, Снішнікського р-ну
Полтавської обл. 14 липня 1927 року. Коли мені
було майже 6 років.

Батько мій - Федір Леонтійович, до колективіза-
ції працював квалем у своїй кузні, а в селі
чужорідців була дуже у пошані. Крім того
мій батько викладав літературу по техніці
і в 30х роках займався радіо. Правда слухати
доводилося через навушники. До батька здирано
ся багато одиосельців.

Потім у 1930 році, якісь бандити просили, щоб
батько зробив з великим обріз. На це батько
не пішов, і от з 7 на 8 березня 1931р. німа-
лено середно ноги врану. Під час пожежі батьки
випалили нас двох дітей виклеши з хати, а
всіх інших в хаті згоріло. І в тихі роки
мама часто згадувала, що багато хліба то-
ді згоріло в коморі, що було зроблено ні з
одним дахом з хатю.

Міся пожежі батько ще деякий час займався
навантаженням, але в 1932р. купив хату в центрі
села, а кузню прийшлося розібрати, бо далеко
була від дому.

Батько застав свою ділянку хлібом. Хліб
ураював хорощем, і от з 1932 на 1933р. вишину
прітесили "своїм бригади" і забрали весь хліб
до хати. а сім'я уже з нею голодіє зами-
шлася без крихти хліба.

"Добре" що на горі хати від старого госпо-
даря залишилася цюти кукуркузні кагани та
кісточки з вишнем. Приходять весна 33р.
і всім зовсім немає зого.

Вийшла з ханси він віддав хліб у двох менших
- у Кості і Мемі. Зів і той хліб, а вночі неста-
ло діда Семе. Ділому і темі трохи похмели і
померли. Вийшла тільки тітка Фріська.
З самої весни і до жнив по селі тільки і було
чутти, що вмер Іван, чи Степан. Але не казали
вмер - а казали: здох, бо люди падали на
хату жито під шином на дорозі, хто в хаті.

Потрацював трохи в колгоспі батько продав
землю в селі і ввійшов у районний центр
Пішчів робити в літ. електроелектрарем. у селі
він не зміг нас прокормити, бо писали пам'ятку
за сивою, а на пам'ятку, що догдав.

Потрацював батько в літ до поганих війни.
Поміж евакуації, підірване здоров'я, і смерть
настигла у грудні 1941 р. в с. Катерино-Лихівська,

(нині Катерино-Лихівська) Дмитрівської області.
Спасибі тим добрим людям на хартівчанки, що
тепер наш загинути. Як і інші сусіди по селі
тепер на топило - камиші і нас. Ми з мамою
маємо тільки з поля на своїх клідях на чілу,
холодну землю 1941-1942 р.р.

і гарна що ми щіхали в мові 1941 р. наша
сім'я з 5 дітьми і мамою переїждувала. Діти і ми
великі добанити були, але хліб був.

Спасибі голові сілради Шевцову і голові колгос-
пу мамі. Ірина Шкарпені Д. В. які піддержу-
вали нашу сім'ю у важку годину матеріальних.

А повернувшись у своє рідне село батьки
знову довелось пережити голод 1946-47 р.р.
був бездоріжжя через засуху, але до засухи ще
те, що з допомогою виграли все до грама для
випекання плану хлібопеків. На шукання своїх
давали найок, а в селі ніякого пайка, ще трохи
було знати державі ЧОК. м.е.а, і ЯС-ЧБ не
пам'ятаю 150-200 кг здобути.

А для Франції знайшлося 5600 тонн пшениці, яку

Переїхав в 1946-47 рр., а що на Україні був гомоз
нашому Бамбюков, Нарядному не було діла.
Було так врані, що не було їсти по 3-4
дні ні крихми, і це не тільки в нашій
сім'ї, а майже у всіх селян.
Як було щастя, коли голова колгоспу було
випице 8 кг. прилої квасолі або кв. 8
шоснізу.

Вестюю мама була кухаркою в трактор-
ній бригаді. Що вона могла там дати.
Тільки одна кусок хліба на цурт (сама не
їла) та лущиний в'яз картоплі.

А неділь за дві до них в нестало нічого
з продукції. Сестра Віра з подружкою
носили з доми шавіть (не кітєвкий) а ди-
кий, який мався сігас для борщу.
З нього, мама мав келья знову «матерне-
шеке».

А старші люди заповнили, як у 1929 році
одні казіві заковав на змилу картошку
в яму, бо в погрібі не хватило місця.
А вестюю, як я пишу, що вона пошла, знову
загортує не старі і перебирали.

і ом згадам в 1947р. Головіки відко-
нам яму і нагамі пригашає, що
ішли по му шмилу картошку. Я скину-
ла смітницю і наробла в неї скільки
змога до нести. Бульди картоплі зам-
шмица вчуні, не розсипалися. Крохмал
мав якийсь рудий відтінок і смердю-
гий, але довелось їсти, бо до них,
це було можна вмерти, було це
довших два тижні.

У Коши селянин, хто погув за ту картошку
шув до тієї Ями і дакував тому хазяїну,
що законав ії в 1929р. бо було геть хог тріхи
перекбать голод.

У настав мой час, Коши мама нарізала коло-
ків, висушила, змолотила, а ми з сестрою на
морнах змололи на крупу. І який то був
добрий кушінг, та які добрі були перші жийні
коржі?

І загадується як хлопцями та дівчатками, що був
старий нас учили як зїсти мюшца і сїти.
(це мюшу за 1937р) доводилось їсти корїнь
понухів, стебло стежїйки, стебло молодого
корїня лопуцьків. Все переміш.

Ще як первий батько був, то в нас
малых роцї до 5 того не доходив - щоб раз
штатї - хто ми зробив голодовку 33р
Мама завжди говорила, якби в людеї хлїб
не відняли, не викрадали, голодовки не
було б.

Тож виходить, що уряд на голї з нами
батьком народили такє лихо зробили
нашому народові. А завжди прикрї-
валися, що вони вірні Ленїнцї.

Якби Ленїн знав, що вони так змушлять
з народу? та ще ними і прикрївалися
ще заставляли нас школярїв сївати

місїю. У країні Стаїна, у країні Рау
ми робили робастно, як зелений сад
з пісїєю про Стаїна погнїяло дея
кращах ми не знаємо на землі пісїю

А в підружниках з історії в 4 класі
заставили замалювати портрет Подгінська,
а де було написано що Ягоу та Якіра там
пови гермувані, бо вороги нареку.

А Батюкової сестри - голівка взяла, як вороги
нареку, бо в 1937р. не було її кушити з медсестрою.
Люди вставали в 1⁰⁰ години ночі і
засідали герму за тими синами. А дядько
взяв ми та й синами, що там дають у
кращих? а одна кетика і показав
сестриць гервоного колбору. Дядько й сказав
"Дуран гервоному рау" і за цим
шлоось відсидіти 8 довгих років у лагере
для політв'язнів. А що сім'я переміла,
то один до? нас?

От як була поставлена дисципліна.
Не селі і слова сказати не обдумавши.

А лагерь Мойсїйован? і тині зграветься.
Ходби де на обарості його виселити в
тундру, або до білих ведмедів, а не там
літати в Москві.

Все!

З повагою Іванчик Іванчик Іванчик

20/11 1989 р.

Менше це шибкий звук. Бо вна і там зараз
написали люди за своє горе. Але щоб цього
більше не повмужилося.